

formacyjnej w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1518) zarządza się, co następuje:

§ 1. W związku ze zniesieniem z dniem 1 grudnia 1950 r. komórek organizacyjnych do spraw prasowych (prasowo-informacyjnych, prasowo-propagandowych) w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej, w preliminarzach budżetowych lub w planach finansowych na rok 1951 tych jednostek nie mogą znajdować się pozycje, przewidziane na utrzymanie komórek prasowych.

§ 2. Ministrowie i kierownicy urzędów centralnych wydadzą niezwłocznie zarządzenia, ustalające organizację służby prasowej w podległych im resortach według zasad następujących:

1) w ministerstwach:

a) sprawy informacji krajowej przejmą dyrektorzy gabinetów Ministrów lub wyznaczeni przez Ministrów dyrektorzy departamentów,

b) zakreślanie czasopism oraz sporządzanie wycinków dla potrzeb ministerstw wykonywane będzie przez sekretariaty Ministrów;

2) w urzędach centralnych kierownicy tych urzędów wyznaczają pracowników odpowiedzialnych za sprawy informacji krajowej oraz wykonujących w razie potrzeby czynności określone w pkt. 1) lit. b);

3) w instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej:

a) sprawy informacji należeć będą do kompetencji dyrektorów (dyrektorów naczelnych) instytucji i przedsiębiorstw, którzy mogą zlecić porozumiewanie się z prasą kierownikom określonych działów (w zasadzie kierownikom działów planowania). Odpowiedzialni za udzielanie informacji będą dyrektorzy (dyrektorzy naczelni) instytucji lub przedsiębiorstw;

b) w centralach handlowych i przedsiębiorstwach rozprowadzających artykuły masowego spożycia mogą istnieć stanowiska pracy lub komórki organizacyjne do spraw reklamowo-propagandowych, do których zakresu działania należeć będzie akcja reklamowo-propagandowa w prasie, radio i filmie w odniesieniu do artykułów przez te jednostki rozprowadzanych. Plany akcji reklamowo-propagandowej powinny być zatwierdzane przez właściwą dla przedsiębiorstwa władzę naczelną. Przy ostatecznym zatwierdzeniu przeznaczonych na tę akcję kwot, które powinny być objęte budżetami central handlowych lub planami finansowymi przedsiębiorstw rozprowadzających określone wyżej artykuły, Ministerstwo Finansów działać będzie w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów (Biuro Prasy i Informacji).

§ 3. 1. Z dniem 1 grudnia 1950 r. wstrzymuje się wydawanie biuletynów prasowych.

2. Biuletyny wewnętrzne mogą być wydawane tylko w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach, za zezwoleniem Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk, wydanym w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów (Biuro Prasy i Informacji). Jeżeli biuletyny wewnętrzne mają charakter pism okólnych, powinny być rozsyłane jako pisma okólne numerowane, z pominięciem nazwy „biuletyn”.

§ 4. 1. Komórki organizacyjne do spraw prasowych ulegające likwidacji na mocy powołanej we wstępie uchwały, które wydawały czasopisma, powinny przekazać funkcje wydawnicze odpowiednim państwowym przedsiębiorstwom wydawniczym.

2. Ministrowie mogą zlecić wyznaczonym urzędnikom ministerstw sprawowanie fachowej opieki od strony programu nad przekazanymi czasopismami.

§ 5. Konferencje i wycieczki prasowe powinny być organizowane w myśl zasad, określonych w § 4 powołanej we wstępie uchwały, z tym, że wycieczki prasowe mogą być organizowane tylko w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach i pod warunkiem wskazania źródeł pokrycia ich kosztów.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1585.

OKÓLNIA PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 listopada 1950 r.

zmieniający okólnik Nr 19 z dnia 22 maja 1948 r. w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych.

W wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1948 r. w sprawie zasad gospodarki samochodami państwowymi zarządza się, co następuje:

Ustęp trzeci § 11 okólnika Nr 19 z dnia 22 maja 1948 r. w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z 1948 r. Nr A-69, poz. 545 i z 1949 r. Nr A-3, poz. 24) otrzymuje brzmienie następujące:

„Samochody Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej nie podlegają kontroli wykonywanej przez inspektorów samochodowych. Rozciągają się natomiast na nie postanowienia niniejszego okólnika z tym, że Prokuratura Rzeczypospolitej Polskiej będzie stosowała kontrolę we własnym zakresie”.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1586.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 listopada 1950 r.

w sprawie częściowej zmiany zarządzenia z dnia 21 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia wysokości zarobku, stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu dekretu z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) oraz art. 14 ust. 1 pkt. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) w brzmieniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 29) i z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych (Monitor Polski Nr A-14, poz. 194) dodaje się ustęp drugi o następującym brzmieniu:

„Dla pracowników zatrudnionych w zakładach pracy, będących własnością prywatną lub w prywatnym użytkowaniu, ustala się wysokość zarobku, stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych, na kwotę 54 zł tygodniowo, czyli 225 zł miesięcznie”.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 r.

MINISTER PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

K. Rusinek

1587.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 18 listopada 1950 r.

o ustaleniu urzędowego spisu leków.

Stosownie do § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 4 października 1950 r. w sprawie urzędowego spisu leków (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 433) — podaje się do wiadomości, że urzędowy spis leków został ustalony w formie broszury pod tytułem: „Urzędowy spis leków w układzie alfabetycznym” — wydanej w 1950 r. przez Państwowy Zakład Wydawnictw Lekarskich w Warszawie.

MINISTER ZDROWIA

T. Michejda

1588.

INSTRUKCJA MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 listopada 1950 r.

w sprawie zmiany instrukcji z dnia 13 sierpnia 1948 r. o wykonywaniu nadzoru i kontroli nad wyrobem i obrotem preparatów organoterapeutycznych i witaminowych.

§ 1. W instrukcji Ministra Zdrowia z dnia 13 sierpnia 1948 r. o wykonywaniu nadzoru i kontroli nad wyrobem i obrotem preparatów organoterapeutycznych i witaminowych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 602) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 9 pkt. 14 dodaje się zdanie:

„Badania te powinny być dokonywane przynajmniej co 3 miesiące z produkcji każdej wytwórni nadsyłającej próby do kontrolnej analizy”;

2) w § 10 po ustępie drugim dodaje się ustęp trzeci w brzmieniu:

„W celu przeprowadzenia badań preparatów zawierających wyciągi krwiotwórcze wątroby, żołądka, śledziony itp. na obraz krwi u ludzi delegowany inspektor farmaceutyczny, na żądanie Państwowego Zakładu Higieny, pobiera do kontroli, oprócz przewidzianych w ustępie poprzednim prób, dodatkowo 250 ampułek po 5 ml lub równoznaczną ilość preparatu w ampułkach o innej pojemności i przesyła je natychmiast Państwowemu Zakładowi Higieny do zbadania, załączając do przesyłki jeden egzemplarz protokołu pobrania prób (wzór zał. Nr 1)“.

§ 2. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

MINISTER ZDROWIA

w/z B. Kożusznik

1589.

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 listopada 1950 r.

w sprawie wzmocnienia dyscypliny finansowej na odcinku podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” oraz w sprawie umorzenia zaległości w podatku od wynagrodzeń i płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych.

W związku z wejściem w życie uchwały Prezydium Rządu z dnia 13 września 1950 r. w sprawie wzmocnienia dyscypliny finansowej na odcinku podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” oraz w sprawie umorzenia zaległości w podatku od wynagrodzeń i płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1335) zarządza się, co następuje:

I.

1. Płatnikami administracji publicznej w rozumieniu uchwały są: Kancelaria Rady Państwa, Kancelaria Sejmu Ustawodawczego, organa kontroli państwowej, władze sądowe, władze i urzędy państwowe, wojskowe i bezpieczeństwa publicznego oraz instytucje i zakłady państwowe.

2. Płatnikami gospodarki uspołecznionej w rozumieniu uchwały są: instytucje publiczno-prawne, przedsiębiorstwa państwowe i pod zarządem państwowym, Centralny Związek Spółdzielczy, centrale spółdzielni, centrale spółdzielczo-państwowe, spółdzielnie, spółki prawa cywilnego lub handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego, przedsiębiorstwa o kapitale mieszanym państwowym i spółdzielczym, instytucje kredytowe oraz w czasie do dnia 28 października 1950 r. przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze.

3. Instytucjami społecznymi w rozumieniu uchwały są: partie polityczne, związki zawodowe, stowarzyszenia oraz organizacje społeczne.

II.

Na podstawie art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) umarza się wszelkie zaległości w podatku przypadającym od wynagrodzeń w rozumieniu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129), wypłaconych przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych, jeżeli zaległości te powstały skutkiem nieobliczenia i niepobrania podatku od wynagrodzeń przez tych płatników w ogóle lub wskutek obliczenia i pobrania w kwocie niższej od wynikającej z obowiązujących przepisów, zaległości zaś dotyczą wypłat wynagrodzeń dokonanych do dnia 1 stycznia 1948 r.

III.

Zleca się organom finansowym aby:

1) dopilnowały wykonania postanowień, zawartych w cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) uchwały;

2) pociągały do odpowiedzialności z mocy przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140, z 1950 r. Nr 12, poz. 116 i Nr 49, poz. 452) pracowników wymienionych w cz. I ust. 3 pkt 2) i 3) uchwały, za naruszenie przepisów, określonych w cz. I ust. 3 uchwały;

3) w toku przeprowadzania kontroli podatkowej u płatników badały, czy orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej (cz. I ust. 3 pkt 5) uchwały) podawane są do wiadomości organów finansowych;

4) w sprawach, określonych w cz. II niniejszej instrukcji:

a) wszczęte postępowanie karne toczące się przed organami finansowymi umorzyły na podstawie art. 213 prawa karnego skarbowego w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 80) ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 116),

b) przekazanych do postępowania sądowego, wystąpiły z wnioskiem do właściwych władz prokuratorskich o umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 49 k. p. k. w związku z art. 186 prawa karnego skarbowego w brzmieniu, nadanym art. 1 pkt 72) ustawy wymienionej pod lit. a),

c) toczących się przed sądem, wystąpiły w myśl art. 279 prawa karnego skarbowego z wnioskiem o umorzenie postępowania,

d) wystąpiły do Ministerstwa Finansów z wnioskiem o uchylenie w całości lub w części w drodze nadzoru służbowego na podstawie art. 262 § 2 prawa karnego skarbowego w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 91) ustawy wymienionej pod lit. a) — tych prawomocnych orzeczeń organów finansowych, na podstawie których orzeczona kara albo jeszcze nie została wykonana lub została wykonana tylko częściowo.

IV.

Środki prawne od wymiaru podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, dotyczące wypłat wynagrodzeń dokonanych do dnia 1 stycznia 1948 r., wniesione przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych lub podatników otrzymujących wynagrodzenie od tych płatników należy — z uwagi na brzmienie cz. II niniejszej instrukcji — jako bezprzedmiotowe złożyć do akt; równocześnie należy wydać decyzję o umorzeniu podatku od wynagrodzeń i zawiadomić o tym płatnika lub podatnika w nawiązaniu do złożonego środka prawnego, cz. II powołanej uchwały oraz cz. II niniejszej instrukcji.

V.

Wyjaśnia się, że:

1) przewidziany w cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) zdanie pierwsze uchwały obowiązek ustanowienia przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej oraz instytucji społecznych pracowników odpowiedzialnych za prawidłowe i terminowe obliczanie, pobieranie i wpłacanie na rachunek właściwego organu finansowego podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, jak również podania właściwym organom finansowym imion, nazwisk i stanowisk służbowych tych pracowników — został z dniem 12 listopada 1950 r. zastąpiony ustawowym obowiązkiem, wypływającym z nowoprowadzonego art. 23¹ dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) w brzmieniu dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 451). W związku z tym na płatnikach, którzy już wykonali obowiązek wynikający z cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) powołanej uchwały, nie ciąży obowiązek ponownego wykonania czynności określonych w art. 23¹ ust. 1 powołanego dekretu.

2) w myśl cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) zdanie drugie uchwały, w przypadku zmiany w osobie odpowiedzialnego pracownika, płatnik obowiązany był do natychmiastowego podawania właściwym organom finansowym imion i nazwisk oraz stanowisk służbowych tych pracowników, natomiast w myśl art. 23¹ ust. 1 zdanie drugie powołanego dekretu zgłoszenie zmiany powinno nastąpić w terminie dwutygodniowym od daty zajścia każdej zmiany. W związku z tym za obowiązujący termin zgłoszenia zmiany w przyszłości przyjmować należy termin dwutygodniowy.

3) w miejsce odpowiedzialności majątkowej osób odpowiedzialnych za prowadzenie przedsiębiorstw państwowych i pozostających pod zarządem państwowym z tytułu należności ubocznych powstałych wskutek niewpłacenia podatku w terminie (art. 21 zob. pod.), o której mowa w cz. I ust. 3 pkt 4) oraz w cz. V ust. 2 uchwały Prezydium Rządu, wchodzą z dniem 12 listopada 1950 r. na podstawie przepisów art. 40 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) nowelizujących przepisy prawa karnego skarbowego — nowe postanowienia karne zawarte w nowych artykułach 135¹, 135² i 143¹ p. k. s. W związku z powyższym postanowienia cz. I ust. 3 pkt 5) oraz cz. V ust. 2 powołanej uchwały Prezydium Rządu należy uważać z dniem 12 listopada 1950 r. za wygasłe.